

اسماعیلی:

نهادهای امنیتی مشوق و پیگیر آغاز برنامه‌های فرهنگی و هنری هستند

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی گفت: نهاد‌های امنیتی مشوق و پیگیر آغاز برنامه‌های فرهنگی و هنری هستند. محمد مهدی اسماعیلی در گفت و گو با ایسنا درباره اظهارات اخیر خود مبنی بر پیگیری نهاد‌های امنیتی برای برگزاری برنامه‌های هنری اظهار کرد: هنرمندان از طرف مقابل فشار هستند و ما خود استیم فشار از روی آنها برداریم. از من پرسیدند آیا نهاد‌های امنیت مانع برگزاری این برنامه‌های فرهنگی هستند که من گفتم نه آنها مثل سایر بخش‌ها مشوق و پیگیر آغاز برنامه‌ها هستند. وی تأکید کرد: نهاد‌های امنیتی هیچ دخالت سلبی و ایجابی ندارند. در حوزه فرهنگ و هنر کار به صورت متمرکز در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی انجام می‌شود و هیچ اجباری در کار نیست فعالیت در این حوزه که با اجبار سختی ندارد بلکه هنر باید از روی ذوق وارد افرا داده و از درون بجوشد. ماقط مواج را بر طرف می‌کنیم. ما گفتیم هیچ معنی برای برگزاری برنامه‌های هنری وجود ندارد ولی حالات تلاش معاندین این است که روی هر جمله‌ای که فکر می‌کنند ابهام ایجاد می‌کند، مانور بدهند.

در خواست نواز ندگی برای زندانیان سیاسی

در همین راستا، علی قاصری، نوازنده و آهنگساز در واکنش به اظهارات روز چهارشنبه اسماعیلی با همین مضمون؛ به مناسبت شب یلدا ویدیویی در حساب اینستاگرام خود منتشر کرد و در آن از وزیر ارشاد خواست اجازه دهد تا او برای زندانیان سیاسی در زندان‌ها اجرا کند.

ضرغامی در حاشیه جلسه هیأت دولت:

پرداخت هرگونه مالیات برای صادرات صنایع دستی منتفی شد

وزیر میراث فرهنگی و گردشگری گفت: هرگونه عوارض، مالیات و پیمان سپاری ارزی برای فعالان صنایع دستی که مشکل پیمان سپاری ارزی برای صادرات داشتند رفع می‌شود. به گزارش ایسنا، عزت‌الله ضرغامی در حاشیه جلسه دپروز هیأت دولت در جمع خبرنگاران اظهار کرد: با ثبت جهانی شب یلدا در یونسکو، دنیا جایگاه شب یلدا را تحسین کرد. شب یلدا احترام به ارزش‌های فکری، آیدئولوژیک و قرآنی ماست. از ۳ هزار سال پیش هم پدران ما به این حقیقت دست یافته بودند. وی همچنین با اشاره به تدوین لایحه بودجه سال آینده ادامه داد: لایحه احکام ثابت برای بودجه که برای اولین بار در دولت دار انجام می‌گیرد اقدام مفیدی بود و وزارت میراث بخش مهمی از نظام مسائلس را در این لایحه دائمی حل کرد. وزیر میراث فرهنگی با بیان اینکه ما چهار اثر مهم را در یونسکو به ثبت رساندیم، اظهار کرد: از ۱۷ اثری که پیش از این ثبت کرده بودیم به ۲۱ اثر رسیدیم. مقام هفتم مادر دنیا ماه مه مقام ششم ارتقا پیدا کردیم. ضرغامی یادآور شد: ما امسال سهمیه ثبت اثر با عنصر میراث فرهنگی ناملوس نداشتیم، اما با استفاده از ظرفیت بقیه کشورها مثل شب یلدا که با افغانستان انجام شد، مثل تر کمن دوزی که با ترکمنستان انجام شد و نیز ایرش مابفی و در نهایت موسیقی بریط با عود که با همکاری سوریه انجام شد، در کنار ثبت عنصر میراث فرهنگی خوشنویسی، جایگاهمان را در جهان ارتقا دادیم.

نشست «نثر فارسی و روایت وقایع» برگزار می‌شود

نشست «نثر فارسی و روایت وقایع» شب ۳ دی ماه با حضور حیم مخدومی و جواد کامور بخشایش در خانه کتاب و ادبیات ایران برگزار می‌شود. به گزارش روابط عمومی خانه کتاب و ادبیات ایران، این نشست به صورت زنده از تلویزیون اینترنتی کتاب به نشانی ketab.tv و همچنین اپارات خانه کتاب و ادبیات ایران به نشانی ketab.live/khanektab.com/ aparat.com بخش می‌شود. علاقه‌مندان به حضور در نشست می‌توانند ساعت ۱۴ به خانه کتاب و ادبیات ایران به نشانی خیابان انقلاب، بین خیابان فلسطین و شهید برادران مظفر جنوبی، پلاک ۱۰۸۰، طبقه منهای یک (سرای کتاب) مراجعه کنند.

درباره تئاتر امروز و نمایش‌هایی که این روزها روی صحنه می‌روند

در غیاب حرفه‌ای‌ها

مناسبات پیچیده مردمان آمریکا، به نظر می‌آید مسعود سمیعی در مقام نمایشنامه‌نویس، با کلیشه‌هایی که در ذهن از غرب داشته، تلاش ناموفقی کرده در بازنمایی یک زوج در آستانه جدایی. ردیلت‌هایی چون خیانت،

بازگشت آنان به آغوش جامعه فراهم شود. مشکل «لارو» به مانند «آنتی‌ویل» در نبود یک سیاست اجرایی مشخص است. زبان و ژست شخصیت‌های دهه هشتادی این نمایش‌ها تمایل به ناتوا البیسم جنوب شهری دارد، اما کنش‌روزی افرادی که مکانیسم پاکسازی را بر عهده دارند نماد گرایانه و اکسیر سیونیستی است. بنابراین هر دو اجرا بیش از آنکه بر زندگی روزمره و حوادث آن تکیه کنند با بضاعتی اندک و فرمی نه چندان پیشرو، میل عجیبی در گزین گوئی و امور استعلاعی در یک فضای آخرالزمانی از خود نشان می‌دهند. به هر حال هر دو اجرا محصول جهسان التقاط گرایانه و پسمادر نیستی نسل تازه‌ای است که دوست دارد تجربه و از چار چوب‌ها گذر کند، اما دانش لازم را برای این گذاراد یکال ندارد.

اول: نمایش «لارو»

گروه جوان نمایش «لارو» به نویسندگی و کارگردانی سینا صفوی فر این شب‌ها در عمارت نوفل‌لوشاتو به صحنه آمده‌اند. روایتی از نسل دهه هشتادی‌هایی که در کشاکش روزگار چندان قدر ندیده‌اند و به آنجایی که باید نرسیده‌اند و همگونی «لارو» در پیله مانده و گویا هیچ‌گاه قرار نیست به پروانه تبدیل شوند. این نمایش همان راهی را می‌رود که قبل از این در نمایش «آنتی‌ویل» شاهد بودیم. یک فضای دست‌نویسی که انسان‌های ناموفق را به یک بروکراسی مرموز و اقتدارگرایانه می‌سپارد تا ذهن و بدن شان پاکسازی شده و بار دیگر امکان

دوم: نمایش «فقط یک دقیقه طول می‌کشد»

نمایش «فقط یک دقیقه طول می‌کشد» به نویسندگی مسعود سمیعی و کارگردانی سعیدعلی تدین صدوقی که این شب‌ها در سالن قشقایی اجرا می‌رود تلاش دارد نقبی بزند به جامعه آمریکا و با نقد اخلاقی اجتماع، زندگی یک زوج از طبقات مرفه را بازنمایی کند. زیباشناسی اجرا بر همان مداری می‌چرخد که قبل از این در بعضی آثار نمایشی و سینمایی مشاهده کرده‌ایم. یعنی تقلید اطوارهای شخصیت‌های غربی با طعم باز یگران وطنی. محصول کار ناتوان است از نزدیک شدن به

که به جای جوامع دیگر که شناخت دقیقی از آن وجود ندارد به مسائل و مناصب کشور خود پرداخته شود.

سوم: نمایش «پیکر تراشی»

نمایش «پیکر تراشی» به نویسندگی حسن برزگر و کارگردانی پریسا محمدی که این شب‌ها در سالن اصلی تالار مولوی اجرا می‌شود گویا محصول کلاس‌هایی است که تحت عنوان «از ایده تا اجرا» باب شده و توانسته در بعضی اوقات، استعدادهایی را به تئاتر ایران معرفی کند. روایت این نمایش معطوف است به بیان سرگذشت افرادی که در یک بیمارستان بستری شده‌اند و به انتظار در مان یا عمل جراحی هستند. مفهوم «پیکر تراشی» استعاره‌ای است از پیراستن بدن خود از اضافات و میل به زیبایی در ایران امروز. هر کس بنا بر دلایلی به این مرکز جراحی زیبایی مراجعه کرده تا با سپردن روح و جسم خویش به علم پزشکی و کادر درمان، پیکر خود را از نازیبایی بتراشد و آدمی تازه اما متناسب شود. اما اغلب کسانی که به این فرآیند دشوار تن داده‌اند در یک نکته مشترک هستند و آن هم به هوش نیامدن بعد از عمل جراحی است. پریسا محمدی تلاش دارد در مقام باز یگر و کارگردان، شاگردان خویش را در صحنه چنان هدایت کند که تریایی شوند و از بار رنج خویش رهایی یابند. اجرا در لحظاتی که باز گوئی زندگی روزمره افراد است، موفق عمل می‌کند و همدلی تماشاگران را به دنبال دارد. از یاد نبریم که چگونه این روزها

دروغ و تصاحب غیرقانونی اموال، قرار است به مخاطبان ایرانی انتقال یابد. اما از یاد نبریم که چگونه بهترین نغدهای اجتماعی، فلسفی و اخلاقی به مناسبات سرمایه‌سالارانه جامعه آمریکا را در این سال‌ها خود مردمان این کشور به انجام رسانده‌اند و جهانی که «فقط یک دقیقه طول می‌کشد» از آمریکا برمی‌سازد را می‌توان در مواجهه با آمریکا معاصر نقدی سترون، آیدئولوژیک و کامیاب ناتوان دانست. از این باب می‌شود این واقعیت را تذکار داد که دوره این قبیل اجراها مدت‌هاست گذشته و می‌بایست طرحی نو در انداخت و بهتر آن است

تئاتر یکالیته باشد.

البته منظور قصه و داستان است؛ نه روزنامه، مجله و...؟

مطالعه، بهترین راه فراغت از فشارهای دنیای امروز

پژوهش‌های دیگری هم ثابت کرده است که خواندن یک متن بخش‌های حسی خاصی از مغز را برمی‌انگیزد. شگفت آنکه این تأثیر تا چند روز باقی می‌ماند در نتیجه مطالعه می‌تواند مسیرهای عصبی تازه‌ای در مغز ما ایجاد کند. آخرین تحقیقات نشان داده است که این نوع فعالیت ذهنی به شما کمک می‌کند بتوانید تجربیات دیگران را مجسم کنید.

پژوهش شخصی پروفیسور ریمنود مار نشان داده است که خواندن داستان و قصه مناطق و شبکه‌هایی از مغز را فعال می‌کند که برای سایر تعاملات انسانی و دریافت انگیزه‌های دیگران به کار برده می‌شود و در نتیجه ارتباطی میان مطالعه و مهارت‌های اجتماعی وجود دارد.

درک افکار و احساسات دیگران

جالب است تصور کنیم که مطالعه حتی به عنوان فعالیتی فردی باعث تقویت مهارت‌های اجتماعی و تعامل با افراد دیگر می‌شود و تحقیقات بسیاری نشان داده است افرادی که بیشتر کتاب می‌خوانند بهتر می‌توانند دیگران را درک کنند و با آنها همدلی داشته باشند و جهان را از نگاه آنها ببینند.

پروفیسور مار توضیح می‌دهد: «افرادی که در طول عمر خود بیشتر داستان و قصه خوانده‌اند بهتر می‌توانند افکار و احساسات دیگران را در یابند». ماجرا فقط این نیست که خواندن تمرین اجتماعی ارزشمندی برای مغز باشد. داستان و قصه ابزار نیرومندی برای آگاهی از جهان است به ویژه آگاهی از بخش‌هایی از جهان که هیچ‌امکان تماس مستقیم با آن را نداریم و کتاب خواندن تجربه‌ای گرانبه‌است در هر سنی که باشیم.

مطالعه برای طول عمر

پژوهش‌ها نشان می‌دهد مطالعه در دوران سالمندی باعث بهبود کارکردهای شناختی می‌شود.

در پژوهشی دریافتند که فقط ۳۰ دقیقه مطالعه روزانه نقش زندگی بخشی دارد و مطالعه در اوقات فراغت فارغ از جنسیت، وضعیت تندرستی، موقعیت اجتماعی و تحصیلات باعث افزایش طول عمر می‌شود.

شگفت‌آور این است که این افزایش طول عمر در میان کسانی که مطالب دیگر

این روزها به تماشای اجراهای

تئاتری نشستن نوعی مواجهه با سردی زمستان است. اجراهایی که رونق چندانی ندارند و بنا به هر دلیل نتوانسته‌اند تماشاگران را جذب خود کنند. حتی از آن دیدارهای قبل و بعد اجرا هم خبری نیست که گفتگویی شکل می‌گیرد و در باب کیفیت آثار، بحث و جدل می‌شود

چهارم: نمایش «شراره»

نمایش «شراره» به نویسندگی و کارگردانی محمد مهدی خاتمی روایت زندگی زنی است میانسال که در جنگ ایران و عراق عشق خود از دست می‌دهد و برای دوام آوردن در مقابل دشواری‌های زمانه مجبور می‌شود بار سنگین زندگی را به تنهایی بر دوش بکشد. با آنکه روایت بر همان الگوهای آشنای بازماندگان دوران دفاع مقدس شکل یافته، اما محمد مهدی خاتمی تلاش دارد جنبه‌های تازه‌ای از زیست دوران جنگ و بعد از آن را از طریق زنی چون شراره بازنمایی کند. اجرا مبتنی است بر یادآوری و بیان خاطراتی که مشمول فراموشی است. تصویری که از زندگی شراره بازنمایی می‌شود همچنان معطوف به فضای داخلی خانه است و از این منظر شاید بتوان این نمایش را مواجهای محافظه‌کارانه بازندگی و عاملیت زنانه دانست.

فی‌المثل در طول نمایش شخصیت شراره را مشاهده می‌کنیم که در حال پختن آش است و مطرح مشکلات زندگی در حضور مأمور رسیدگی به خانواده‌های شهید. نمایش از این منظر چندان وجه اجتماعی شراره را بازتاب نمی‌دهد و در فضای اندرونی می‌ماند. بنابراین بار دیگر شاهد باز تولید شخصیت منفعل زنانه‌ای هستیم که بعد از شهادت همسر مجبور است یک‌تنه زندگی خویش را سامان دهد. با تمامی این ضعف‌ها اما همچنان می‌توان نگاه انتقادی که اجرا بر بروکراسی دولتی دارد را ستودن آن هم در یاری رساندن به خانواده‌های شهید. به هر حال بازنمایی چهره زنانه از بازماندگان دوران دفاع مقدس، در این سال‌ها واجد ظرایف و حساسیت‌های زیادی است که کار را برای گروه‌های اجرایی سخت می‌کند. شراره نمایشی است که دوست دارد در میان بایستد. نه گرفتار ابتذال و نه آستانگی نفس‌گیری. یک درام جمع و جور که نقد خود را به وضوح، صمیمانه و آرام بیان می‌کند تا از شکست و پیروزی‌ها باشد. شراره‌ای بدون سوزاندگی شعله‌های آتش.

مانند روزنامه و مجله و خواندن‌های غیرداستانی می‌خوانند مشاهده نمی‌شود. فقط خواندن داستان و قصه است که چنین موهبت یگانه‌ای به ارمغان می‌آورد.

مهم است چه بخوانیم؟

واقعاً مجبور نیستید در انتخاب موضوع مطالعه آن قدر حساس باشید. آقای ماری می‌گوید: «باید احساس کنید که خودتان را مجبور می‌کنید تکلیف شب طاعت فرسای انجام دهید، همین که آنچه می‌خوانید ذهن شما را درگیر کند و به آن علاقه‌مند باشید همه فایده‌های و موهبت‌های ممکن در آن هست». مهم این است که لذت ببرید.

آنچه اهمیت دارد این است که کتاب خواندن تبدیل به عادت ماندگاری شود. خواندن آنچه از آن لذت می‌برید باعث می‌شود با شخصیت‌های داستان ارتباط برقرار کنید، این روابط «فرا اجتماعی» است. پروفیسور ماری می‌گوید: «شخصیت‌های کتاب‌های محبوب ما برای ما جنبه واقعی پیدای می‌کنند و نزدیک و عزیز می‌شوند».

او معتقد است که چنین پیوندهای اجتماعی با شخصیت‌های داستانی بخش مهمی از فواید و موهبت‌های کتاب خواندن است.

خوب چه اشکالی دارد که کتاب مورد علاقه‌تان درباره نبرد زامبی‌های قاتل با خون آشام‌ها باشد یا ماجرای لطیف عاشقانه، مهم این است که بر کارکرد ذهنی، مهارت‌های اجتماعی و طول عمر شما اثر مثبت می‌گذارد.

آنچه اهمیت دارد این است که کتاب خواندن تبدیل به عادت ماندگاری شود که از آن لذت ببرید و آن را ادامه دهید.

اگر کتاب می‌خوانید برای لذت بردن بخوانید و نگران نباشید اگر از همان ابتدای کار نتوانستید از کتاب خواندن لذت ببرید. همانطور که پروفیسور مار گفته است: «این سرگرمی را باید به تدریج بیاموزید و بسازید» منبع: بی‌بی‌سی فارسی